

★ Paula Noronen

KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSU

JÄ LÖÖPPILEHMÄN TAPAUS

TAMMI

★
★
Paula Noronen
SUPERMARSU

JA LÖÖPPILEHMÄN TAPAU

Kuvittanut *Terese Bast*

TAMMI

HELSINKI

Uudelleen kuvitettu ja kirjailijan muokkaama laitos
v. 2008 ilmestyneestä samannimisestä kirjasta.

Teksti © Paula Noronen 2008 ja 2023

Kuvitus © Terese Bast 2023

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4763-2

Juomalasi muuttaa uuteen osoitteeseen

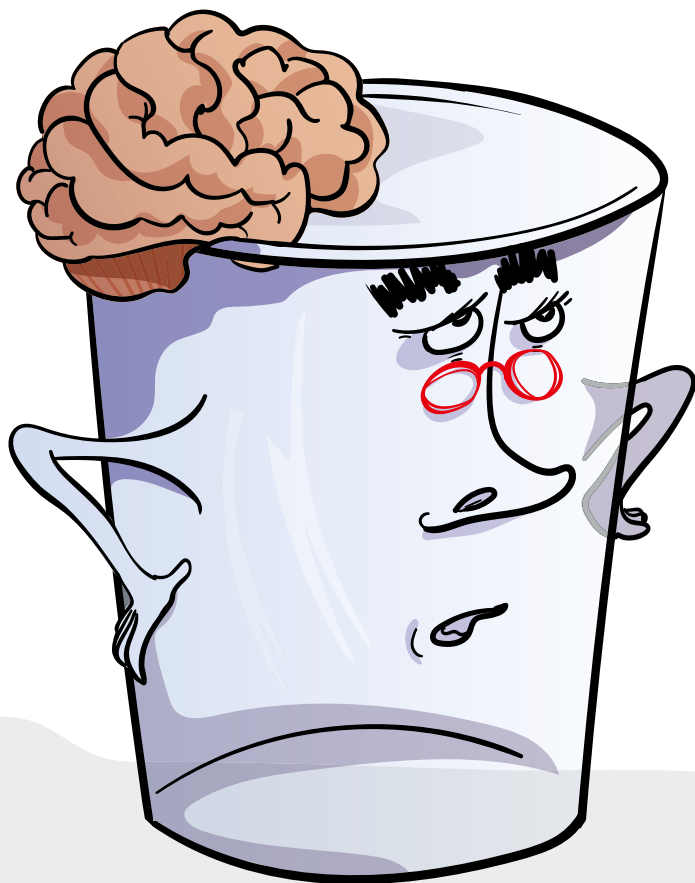
Pakkasimme äidin kanssa tavaroitamme muuttolaatikoihin, sillä minä muuttaisin isän luo asumaan koko kevääksi. Äiti oli lähdössä koulutukseen Hankoon.

Ehdotin äidille, että voisin asua yksinkin, mutta hän sanoi, ettei minun ikäiseni voi vielä asua yksin. Se on kuulemma laitonta. Muutin kyllä ihan mielelläni isän luo, vaikka vähän jännittikin.

Äiti pakkasi juomalaseja keittiössä ja työnsi laseihin sanomalehtipaperia sisään, etteivät ne menisi rikki. Äiti kertoi, että kun me muutimme aikoinamme nykyiseen asuntoomme, jok'ikinen juomalasi oli suojattu työntämällä sen sisälle sanomalehteä! Niin kuulemma muutoissa kuuluu tehdä. Outoa puuhaa. Kävi mielessä, että entä jos se juomalasi olisikin elävä, niin kuin ihmiset, ja se lukisi koko muuttomatkan sitä sanoma-

lehteä, joka on sen sisuksissa. Siitä juomalasistahan tulisi todella fiksu. Varsinkin jos muuttomatka olisi pitkä, lasi ehtisi lukea sanomalehden alusta loppuun asti. Opettajakin aina sanoo, että järki kasvaa, jos lukee sanomalehtiä. Sitten se juomalasi ymmärtäisi, että on viisaampi kuin muut lajitoverinsa eikä haluaisi olla enää tavallinen juomalasi, johon kaadetaan maitoa ja mehua. Se lasi päättäisi lähteä yliopistoon ja siitä tulisi professori. Sitten se professorijuomalasi antaisi iltatuisissa haastatteluja ja kaikki suomalaiset ihastelisivat juomalasia, joka opiskeli itsensä professoriksi. Kyllä äitiä sitten harmittaisi, kun ei olisi enää juomalasia vaan pitäisi ryystää suoraan maitotölkistä. Olikohan äiti miettinyt sitä? Kannattaisi joskus pysähtyä miettimään tekojensa seurauksia.

Minulla ei ole lasitavaraa, yksi muki vain. Voitin sen koulun hiihtokilpailussa, jossa tulin 13. sijalle. Kilpailijoita oli yhteensä kaksikymmentä ja kaikki saivat palkintomukit. Rehtori oli ostanut ne varastomyynnistä erikoishintaan, koska niissä oli painovirhe. Mukin kyljessä piti lukea "Reilu peli ratkaisee", mutta virheen

vuoksi siinä lukeekin
"Reilu peli potkaisee". Rehtori rakastaa kilpailuja. Viime syksynä rehtori järjesti koulussa vitsikilpailun, jonka Simo voitti. Saas nähdä, mitä se on keksinyt täksi kevääksi.

Samana iltana

Täällä sitä oltiin isän luona. Äiti jätti minut ja muut-tokuorman, halasi ja pussasi, sanoi heippa hei ja lähti takaisin kotiin. Se näytti kyllä vähän surulliselta. Huomenna äiti muuttaisi Hankoon puoleksi vuodeksi koulutukseen. Äiti on vanhainkodissa sairaanhoitajana. Eräänä päivänä vanhainkodin johtaja oli kutsunut äidin ja pari muuta sairaanhoitajaa huoneeseensa. ”Minulla on teille asiaa”, johtaja oli ilmoittanut. Äidin sydän oli lyönyt tyhjää. ”Olin varma, että nyt tulee potkut”, äiti kertoi minulle myöhemmin illalla, kun söimme iltapalaa keittiön pöydän äärellä. Vaan ei tullut potkuja. Tuli ilmoitus siitä, että äiti ja sen työkaverit oli hyväksytty erikoistumisopintoihin. En tiedä mitä se erikoistuminen tarkoittaa, mutta äiti sanoo, että se tarkoittaa parempaa palkkaa ja mukavampia työaikoja.

Mitähän ne siellä Hangon koulussa oikein tekevät? Sen tiedän, että Hanko sijaitsee meren rannalla. Aikookohan äiti surffata? Täytyy pyytää äitiä tuomaan simpukankuoria mukanaan. Simollakin on hienoja

simpukankuoria. Simon äiti lähetti niitä Simolle silloin, kun asui vielä Kanarian saarilla uuden poikaystävänsä Gigolon kanssa. Simo kuunteli niistä aina meren kohinaa. Nyt Simon äiti asuu taas kotona Simon ja Simon isän kanssa ja simpukankuoret ovat Simon hyllyllä.

Kysyin kerran Simolta:

– Kuunteletko sinä vielä meren kohinaa noista simpukankuorista?

– En. Kuuntelen nykyään Radio Suomea, Simo vastasi.

– Sehän on vanhojen ihmisten kanava!

– Tiedän. Älä kerro kenellekään.

En tietenkään kerro. Simo on paras ystäväni, enkä koskaan paljastaisi hänen salaisuuksiaan. Enkä sitä paitsi halua, että kukaan saa tietää, että paras kaverini kuuntelee vanhusten radiokanavaa. Luulevat vielä, että minäkin kuuntelen. Olen varma, että Simo kuuntelee Radio Suomea siksi, että sen äiti oli niin pitkään poissa. Sitä rupeaa helposti tekemään outoja asioita, jos ei näe rakasta ihmistä pitkään aikaan.

Oudoista asioista puheen ollen, isän osoite on aivan liian pitkä ja vaikea: *Tullikamarinpolku 16 A F G 134.*

Miksei se ole vaikka "Tullikamarinpolku ja se vika huoneisto siellä käytävän päässä, Helsinki". Tai miksei posti voisi oikeastaan mennä mihin sattuu? Siinä tutustuisi ihan uusiin ihmisiin, kun yhtäkkiä postilaatikosta kolahtaisi kirje, joka on tarkoitettu jollekin aivan toiselle ihmiselle maapallon toisella puolen.

Isän tyttöystävä Vanupuikon näköinen Anneli huusi, että minun pitää tulla olohuoneeseen hänen kanssaan katsomaan Emmerdalea. Aikuiset jakaantuvat mielestäni kahteen ryhmään: Kauniiden ja rohkeiden katsojat ja Emmerdalen katsojat. Minusta ei ikinä tule television töllöttäjää, sen olen päättänyt. Kun minusta tulee aikuinen, tyhjennän Pertin vanhan laatikko-televisioin sähköjohdoista ja muusta roinasta, täytän sen vedellä ja ostan sinne mustekalan. Iltaisin katselen mustekalan lonkeroita. Jos jostain syystä kyllästyisin mustekalan seuraamiseen, katselisin ikkunasta ulos ja toivoisin, että siihen mäjähttäisi kärpänen. Ikävää sille kärpäselle tietysti, mutta hyvää viihdettä.

Nyt piti mennä. Joku oli ryöstänyt Emmerdalen maalaiskaupan ja Vanupuikon näköinen Anneli oli ihan vauhkona.

Hiekkaa kengissä ja suuri juustosota

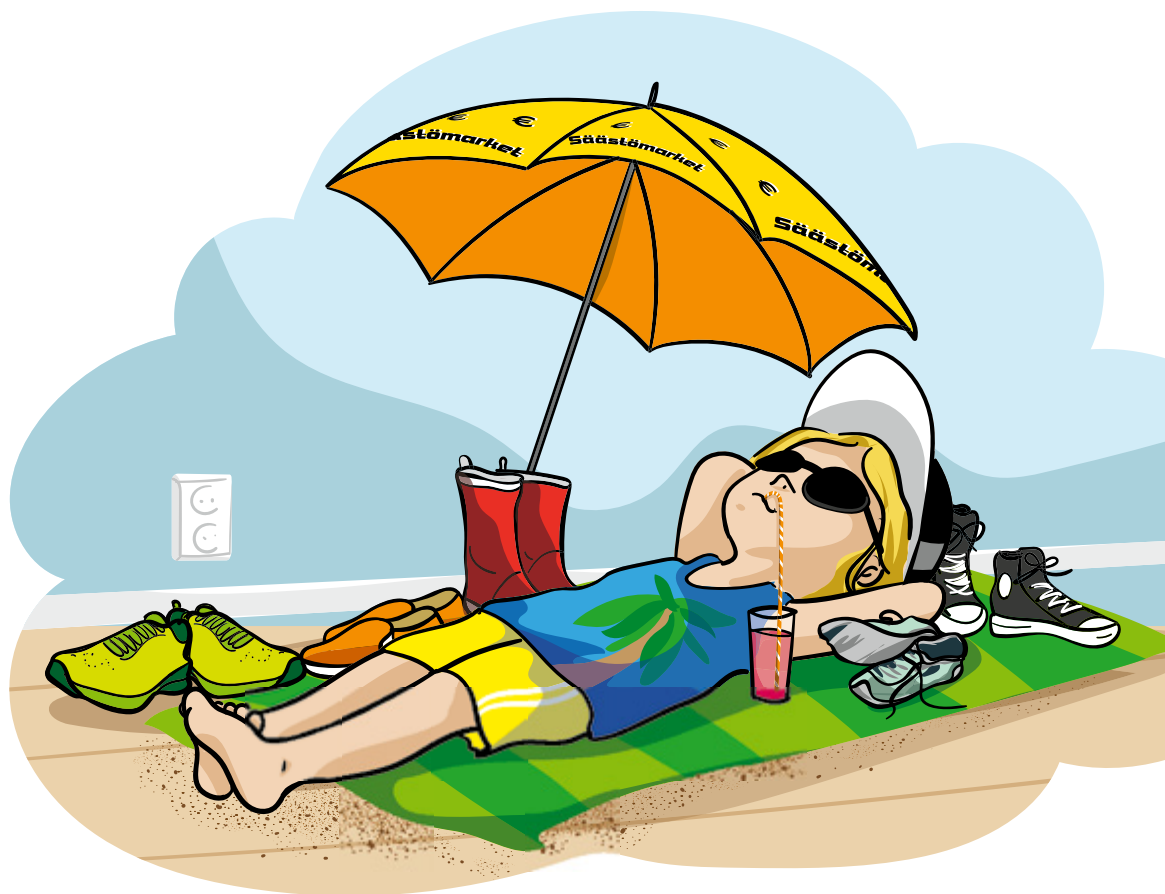
Olin asunut isän luona jo neljä päivää. Täällä isän kotona kaikki on jotenkin ihmeellisesti, niin sanotusti vinksallaan. Matto on vinossa, verhot ryppyiset ja leivänpaahtimesta löytyy usein vanha leipä, kun olen laittamassa paahtimeen uutta. Äiti kyllä pyöritteli silmiään, jos tietäisi. Niin kuin se pyörittelee, kun tuon hiekkaa kengissä kotiin. Miten sitä hiekkaa voisi olla tuomatta? Jos lenkkareissa on epätasaiset pohjat, niin pakostakin niihin menee hiekkaa! En minä sille mitään voi.

Kerran meidän eteisen lattialla oli niin paljon hiekkaa, että levitin pyyhkeen lattialle, menin pyyhkeen päälle pötkölleni ja kuvittelin olevani lomamatkalla Kreikassa. Kuvittelin, että äiti oli joku paikallinen ja puhuin sille vain englantia. Äiti tuijotti minua kiukkui-

sena ja sen silmät pyörivät nopeammin kuin koskaan.
Minusta äiti näytti ihan helikopterilta.

– Nyt Emilia ylös siitä lattialta, ennen kuin minulla
palaa hermot lopullisesti! äiti huusi.

– *Hello, my name is Emilia, I am from Finland, vas-*
tasin äidille.

– Ylös nyt, kaikkien kengät menee ihan sekaisin, kun makaat siinä. Ja entäs läksyt, onko ne tehty?

– *It is very warm here in Greece. I like this.*

Äiti päästi syvän huokauksen, painui makuuhuoneeseen ja löi oven kiinni perässään. Kuulin kun se puhui puhelimesta ystävälleen Sinikalle ja valitti, kuinka mahdoton lapsi minä olen. Oven läpi kuulin, kun äiti kertoi Sinikalle, että murrosikä on kuulemma ovella ja haluan siksi koetella rajojani.

Makailin siinä eteisen lattialla tunnin verran ja menin sitten keittiöön syömään palan fetaa, Kreikassa kun olin. Minä en pidä muista juustoista kuin fetasta. Feta ei oikeastaan maistu juustolta ollenkaan, pelkäänsä suolalta, ja se narisee kivasti kitalaessa. Kerran meille tuli Simon kanssa sanaharkka juustoista. Näin se keskustelu meni:

– Simo, mistä juustoista tykkäät?

– Ihan kaikista, erityisesti briejuustosta ja muista homejuustoista.

– Et voi tykätä homejuustoista! Ne ovat ihan homeisia ja haisevat pahalle! Yök.

– Tykkään minä. Ja tiesitkö, että superkuulollani (Simolla on tosiaan ylikehittynyt kuuloaisti) minä kuulen, kun juustot homehtuvat. Niistä kuuluu kiva tirinä.

– Ei käy. Simo, sinun pitää valita: minä tai homejuustot.

– Valitsen homejuustot.

Ja sitten Simo veti takin niskaansa ja lähti suuttuneena kotiin.

Illalla minua alkoi kaduttaa ja laitoin Simolle viestin:

MINÄ

Anteeksi, Simo. Olin hölmö. Saat sinä homejuustosta tykätä. Olen ihan homekorva.

SIMO

Ei se mitään. Ollaan taas parhaat ystävät?

MINÄ

Ollaan! Senkin homepää.

En syö edelleenkään homejuustoa, koska se melkein tuhosi ystävyyskeskustämme.

Koulussa tapahtui tänään jänniä. Rehtori kuulutti keskusradiosta keskellä koulupäivää:

”Jiihaa, hyvät oppilaat! Elämme jännittäviä aikoja. Ihan näinä päivinä alkaa koko kevään kestävä kilpailu. En vielä kerro minkälaisesta kilpailusta on kyse, mutta annan teille vinkin: kot kot, ihaa, hau hau ja mau. Palataan pian asiaan! Hyvää koulupäivää!”

Supermarsu-Emilia muuttaa väliaikaisesti isän luoksesumaan, sillä äiti lähtee Hankoon koulutukseen. Isän ja Vanupuikon näköisen Annelin luona kaikki on vähän vinksallaan, mutta ei se mitään! Muutoksia elämään tuo myös luokan uusi oppilas Mona Ranta, jonka seurassa Lasse Kaaltio viihtyy aivan liian hyvin.

Sitten koululla julistetaan kilpailu siitä, kuka keksii parhaiten tuottavan eläinbisneksen. Kisa johtaa uskomattomaan seikkailuun, jonka myötä joudutaan tosi-tv:n syövereihin ja Rasva-Anteron oudoille syntäreille. Supermarsun voimia tarvitaan monta kertaa kevään mittaan!

Suosikkisarjan riemukas toinen osa uudelleen kuvitettuna.

9 789520 447632

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-4763-2